

vyžaduje procesní právo uherské, nemůže býti na závalu platnosti pro-  
rogačního ujednání a proto, vycházejí z odlišného hlediska, rozhodl  
o stížnosti, jak se stalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nebylo vyvráceno správně, věci i zákonu  
vyhovující odůvodnění rekursního usnesení, jež dovolací soud sdílí. Stě-  
žovatelovo mínění, že se žalobkyně ani neodvažuje tvrditi, že strany uči-  
nily úmluvu o splatnosti a žalovatelnosti kupní ceny v Kutné Hoře, vy-  
vráceno je ve stížnosti citovaným doslovem žalobním, podle kterého  
stěžovatel podepsal objednávací lístek se zmíněnou doložkou, což postačí  
ku založení sudiště podle Šu 104 j. n. Také nelze schváliti stěžovatelovo  
mínění, že když on jako Bratislavský obyvatel nebyl povinen podle tam  
platného práva prohlížeti objednávací lístek s řečenou, pouze drobným  
tiskem vytisknutou doložkou, takže ani mlčky nemohl učiniti podepsáním  
objednacího lístku úmluvu podle Šu 104 j. n., zvláště, když ani nečetl  
této doložky a dále, že když měl činiti pouze s Bratislavskou filiálkou  
žalující záložny, že pro něho způsobem shora uvedeným nemohla vzejíti  
platná, jej s hlediska Šu 104 j. n. vížící úmluva. Rozhodujícím jest, že se  
stěžovatel podpisem objednacího lístku se shora uvedenou doložkou po-  
drobil sudišti soudu Kutnohorského, tedy místa, kde předpisy uherského  
práva neplatí. Byť i stěžovatel bydlil v území, kde platí předpisy uher-  
ského práva, nemůže býti považován za cizozemce, ale i kdyby byl cizo-  
zemcem, podle právního řádu v tomto státě platného by to nebylo na  
překážku, by podle Šu 104 j. n. neuzavřel závaznou smlouvu, že se po-  
drobuje sudišti některého soudu v tuzemsku, u něhož předpisy, v místě  
jeho pobytu platné, neplatí, vždyť nejen Bratislavští obyvatelé, nýbrž  
dokonce i cizinci v cizině bydlící mohou míti rozumný zájem, by spor  
byl projednáván zdejšími soudy. Při výkladu zákona ohledně těchto  
otázek jest míti na zřeteli podle Šu 6 obč. zák., že zákon dává stranám na  
vůli, by se podrobily soudu podle jejich přesvědčení pro projednání  
určité rozepře nejprůhodnějšímu, když tedy v předpisu Šu 104 j. n. není  
činěn rozdíl mezi státními příslušníky, bydlícími v místech, kde platí  
zdejší, a v místech, kde platí uherský civilní řád soudní, jakož i ty které  
předpisy jurisdikční, ba když nečiní rozdílu ani mezi tuzemci a cizo-  
zemci, jest uznati, že se stěžovatel mohl platně a závazně podrobiti soudu  
v Kutné Hoře a jest otázku platnosti a závaznosti tohoto jeho podrobení  
se tuzemskému soudu posuzovati jediné s hlediska t u z e m s k é h o  
p r á v a.

Čís. 4595.

Byl-li exekuční návrh učiněn ve lhůtě Šu 575, odstavec třetí c. ř. s.,  
není třeba, by návrh na pokračování v exekuci byl vznesen ve čtrnácti  
dnech po ukončení doby, na niž byl povolen odklad exekuce výklizením.  
Pokračovati v exekuci odložené lze jen k návrhu.

Otázku, zda nedošlo mezi stranami k obnovení nájemní smlouvy ve smyslu Šu 569 c. ř. s. a zda z toho důvodu se exekuční titul nestal bezúčinným, lze řešiti pouze sporem.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 62/25.)

Vymáhající věřitel podal na základě soudně povolené výpovědi proti straně povinné ve lhůtě v Šu 575 c. ř. s. návrh na exekuci vyklizením bytu a exekuce tato mu také byla povolena a neprovedena jen proto, že povinný neměl náhradního bytu a že by bez přístřeší zůstal. Na žádost povinné strany povolen jí byl po třikráte odklad exekuce a lhůta tohoto posledního odkladu skončila se dnem 28. února 1924. Dne 12. září 1924 podal vymáhající věřitel návrh, by v exekuci bylo pokračováno. Soud prvního stolice o tomto návrhu vymáhajícího věřitele nerozhodl, k návrhu dlužníka však exekuci podle Šu 39 čís. 1 a 6 ex. ř. zastavil, maje jednak za to, že návrh na pokračování v exekuci nebyl podán včas, ježto měl býti podán do 14 dnů ode dne, kdy skončila lhůta, na niž byl posledně povolen odklad exekuce t. j. od 28. února 1924, — jednak dovodil z okolností, že byla mezi stranami nájemní smlouva obnovena. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by bez zřetele na své stanovisko rozhodl, vyčkav pravomoci, o návrhu vymáhajícího věřitele ze dne 12. září 1924. Důvody: Názoru prvního soudce, že ustanovení Šu 569, 575 c. ř. s. jest užiti také za exekuce nuceným vyklizením bytu, nelze schváliti. Provedení exekuce jest předsevzítí z moci úřední, jest-li zde pravoplatné povolení exekuce; pakliže tudíž vymáhající strana žádala o nucené vyklizení bytu a povinné straně na základě jejího návrhu byl povolen odklad exekuce ve smyslu zákona ze dne 26. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n. po případě ze dne 25. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n., stalo se to ku prospěchu povinné strany a po uplynutí této lhůty má exekuční soud v řízení pokračovati aniž by vyčkal návrhu vymáhající strany. Nepřicházejí tudíž lhůty Šu 569 a 575 c. ř. s. v úvahu.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

Okolnost, že vymáhající věřitel po projití posledního odkladu exekuce ve lhůtě Šu 575 c. ř. s. nepodal návrhu na pokračování v exekuci, nezbavila exekuční titul účinnosti, neboť účinnost jeho byla zachována tím, že vymáhající věřitel návrh na povolení exekuce ve lhůtě Šu 575 c. ř. s. učinil. Jest proto správným názor rekursního soudu, že v tomto případě ustanovení Šu 575 c. ř. s. na řízení exekuční nuceným vyklizením bytu se nevztahuje. V důsledcích toho mohl vymáhající věřitel návrh na pokračování v odložené exekuci vyklizením bytu proti povinnému ve smyslu Šu 44 ex. ř. učiniti kdykoli a názor soudu prvního stolice, že exekuční titul pozbyl účinnosti, když tak ve lhůtě Šu 575 c. ř. s. neučinil, nenalézá v zákoně opory. Dle posledního odstavce Šu 44 ex. ř. může v odložené exekuci býti pokračováno, pokud pro jednotlivé případy nic jiného není nařízeno, jen na návrh vymáhajícího věřitele. Poněvadž pro případy exekučního vyklizení bytu nic jiného není nařízeno, nemohl exekuční soud po uplynutí poslední odkládací lhůty z moci úřadu v exekuci

pokračovati a jest proto opačný názor soudu rekursního v napadeném usnesení vyslovený nesprávným. Přes to jest však rozhodnutí rekursního soudu správným, neboť nejde zde o povolení exekuce, která jest vázána na lhůtu Šu 575 c. ř. s., nýbrž o pokračování v exekuci již povolené, na které se, jak svrchu uvedeno, předpis Šu 575 c. ř. s. nevztahuje. Nepozbyl-li však exekuční titul z důvodu Šu 575 c. ř. s. své účinnosti, neměl soud první stolice návrhu povinného na zastavení exekuce ve smyslu Šu 39 čís. 1 ex. ř. vyhověti a měl, jak soud rekursní správně uvedl, návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v exekuci vyklizením bytu podrobiti věcnému rozhodnutí. Otázku, zda nedošlo mezi stranami v tomto případě k obnově nájemní smlouvy ve smyslu Šu 569 c. ř. s. a zdali z toho důvodu nestal se exekuční titul bezúčinným, sluší řešiti v cestě sporu, nebo § 39 čís. 1 ex. ř. připouští zastavení exekuce, jen když exekuční titul pravoplatným rozsudkem prohlášen byl za bezúčinný, a proto právem soud rekursní otázkou touto v tomto případě se nezabýval. K zastavení exekuce z důvodu Šu 39 čís. 6 ex. ř. neměl soud první stolice příčiny, poněvadž dle stavu spisů vymáhající věřitel od exekuce nikdy neupustil a svůj úmysl od ní upustiti nijak na jevo nedal, když, jak zjištěno, po uplynutí posledního odkladu stranu povinnou v bytě nechal a od ní nájemné bral s výslovnou výhradou, že děje se tak jen pod zachováním exekuce t. j. s výhradou práva vymáhajícího věřitele, učiní-li návrh na pokračování v exekuci.

#### Čís. 4596.

**Lze povolit v tuzemsku exekuci pro útraty ohrožené strany v řízení o prozatímním opatření, jež byly přičteny pravoplatně říšskoněmeckým soudem, a vykonatelnost prokázána.**

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 66/25).

**Soud první stolice** povolil berlínské firmě proti tuzemské dlužnici exekuci ku vydobytí útrat, prisouzených vymáhající věřitelce usneseními soudu v Berlíně, jimiž bylo vymáhající věřitelce proti dlužnici povoleno (prodlouženo) prozatímní opatření. **Rekursní soud** napadené usnesení potvrdil, **Nejvyšší soud** nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Podle stanoviska rekurentčina byla proti ní na základě rozsudku zemského soudu v Berlíně ze dne 2. dubna 1924 a rozhodnutí téhož soudu ze dne 7. května 1924 exekuce nižšími soudy neprávem povolena proto, že jde o vydobytí útrat navrhovatelky jako ohrožené strany v řízení o prozatímní opatření a podle Šu 393 ex. ř. ohrožena strana v tuzemsku při prozatímním opatření nemá nároku na útraty, tudíž případ vymáhání útrat prozatímního opatření v říši Německé na základě tuzemského usnesení nenastane a vzájemnosti se proto v tom směru podle Šu 79 ex. ř. nedostává. Než toto stanovisko není správné, ježto není pro ně opory ani v Šu 79 ex. ř., jehož se rekurentka dovolává, a, což jest